

פּרשׂת : לך-לך

הפטרות: למה תאמר יעקב (ישעיהו מ, כז)

עוברים לשעון חורף

חגיגה	ירושלים	בני ברק	
5:26	5:19	5:34	הדלקת נרות שבת :
6:31	6:31	6:32	צאת השבת :
7:07	ר"ת:	5:55:30	שקיעת החמה :

שמורת פסוקיה: 126

שכל המשלים פרשיותיו עם הצבור מאריכין לו ימיו ושנותיו. (ברכות ח)

חובצ קטן בפמות ורצ האיכות לחצק לבזתיקם של אחינו בני ישראל קדושים לאזיקם עצמם

מאוצרות הפטרה {20} - כיצד נבצר ונחזק האמונה? חכ

לקחי הפרשה לשבת {67} - עצות והנהגות מחז"ל הקדושים סוד לפני כנסתו לבית הכנסת יתחבר באבהן תחלה

פלפלין מפלפלין - {45} גדר "לועג לרש" בבית הקברות אצל נשים

חברים מקשיבים לקולך {19} חכ

"יהב ליה ידיה, ואוקמיה" לב בוער וכסופים להשם יתברך מהאדמור מקאמרנא זצ"ל

מה-אתבתי תורתך {27} כיצד להשיג מדרגת נתינת התורה במתנה מלמעלה? נישמות נפולין ממדרגתן. הכיבוד יתכן לומר שגדולי הדור יתפכו לטפשי הדור?

הכנות נצרכות לשבת קודש {84} כיצד להשתמש ב"עצות דקדושה" לכבוד שבת קודש

מעלת תפלת ותיקין {70} תפלת ותיקין דוחה ומבטלת כל הקטרוגים

מעלת למוד הזוהר {75} מקור האמונה להטעות את כל העולם

דרך ארץ קדמה לתורה {18} חכ מדות והנהגות טובות מחז"ל הקדושים - כמה תקועה בלבך אמונתך?

פלאי הבורא מבשרי אחזה אלוהי {49} רחמנא לבא בעי - כיצד הצליחו להכניס ללב כחות הודון של האמות?

תופינים לשבת קודש {71} סוד מלחמת ארבעת המלכים נגד החמשה, מדוע הכניסה שרה עין הרע בעבורה של הנר?

הכנות נצרכות לשבת קודש {84} - כיצד להשתמש ב"עצות דקדושה" לכבוד שבת קודש

אחי ורעי קוראים יקרים! השבוע חל יום הולל של מאמץ רחל שהכזיח תמיד שומע את פתגמה וזכותה נחל. הלקח החילוקי להאבק בשגרה היום יומית צומנינו זמן מלחמה ועת כרה ליעקב שפוחות הקשע והגודל לילה מנסים בכל פוחם לפגם בפסח שלנו ובפטרות הכנות לשבת קודש, פפי שהפגזיחות העגומה מראה, שהרי רק לפני 41 יום חל ראש השנה ולפני 32 יום, יום פפור זכרנו לחיים, מלך חפץ בחיים... מלך זכר שמיה?

ואם היינו יודעים מה מלפנינו, אוי פמה פוח ועלמה היינו משקיעים בפסלה הזכה זכרנו לחיים, מלך חפץ בחיים, לזו מוכח שהשגרה שוחקת בנו, וכל שכן במלך נוראי של או ודלות ולכן הדרך החילוקי פלי להתחלש בלמונה רופפה בצורח עולם ולהתחזק מכל המעלות שהי יחצקד זכנו בחיים זכנו זה צורח, השאלה מה אנחנו לקחנו? וזה פפי ההכנה נפירי פלון ממה שהתחלנו שצבע שצבע חזק מלילות חז"ל שצחקפות וזכות זה נזפה להיות מוכנים פירות לשבת קודש צפירת, ולכל השנה פלה והעקר פלה נפול לשגרה להמיעט ממעלת ההכנה לכבוד שבת קודש, שזאת היא ההגנה הפוכה פחות והגממה שפוסכת רגע ופלוה פנימית גם צארועים קאים ולעמט דפזרי סרק פלה מועילים פללו שידוע שהשפעת הקדושים לריכה הכנה פמי"ש" והכינו את ארץ יביארו" ומזכר פלון מעט נגזרים מחז"ל הקדושים שפירוט הכרות אותם הוא עלום ועושה נחת רוח לפניה אשקיו ואשקיו חלקו. וחוכה קדושה על כל הגזאים למנות חזאים ירחי שמים ללא סמרטפונים ולא פללה פהס עלפים פי ההפלה לריכה להיות משלמת וכו קהלות שצדקד כלל נוהגים להפסל שצבע צדקד או פשמנה וכו"ל יעשו מאמץ לעת הזאת למען קדשתו ורחימותו של עם ישראל ויתפלו בנז החמה. פפלה שפכר הוכחנו שפוליה מפרעות וגזרות קשות צדקי לבטל הקטרוג. עוד נראה הקטרוג, את נמרוד, שהיה המקור להטעות אחריו את כל בני העולם, פמה פתועה בלפך אמונתך? פילד הלליתו להפגם ללב כחות האזון של החמות? סוד מלחמת ארבעת המלכים, פילד נבצר ונחזק האמונה? "לועג לרש" צבית הקצרות אלל נשים, סוד משל לצירה דולקת, לפני כנסתו לבית הכנסת יתחבר צחצוק פמלה, סוד "והרגו אותי", פילד להשיג מדרגת נתינת התורה צמנה מלמעלה? מעלת ההתבודדות, הפילד יתכן לומר שגדולי הדור יתפכו לטפשי הדור?!. נמשך בהקפה שניה יצחק אבינו עליו השלום - מדות הגבורה, המתבונן וראה שיש פאן פלא גדול פי הפקשה מיסדה על ענין ההתנגדות היצר הרע. והרי (הוא) המלאך עשוי מאש ואנחנו בשר ודם?!. אם פן כיצד יתכן להתגבר עליו? ולכן אל תבהל והראה אדך שהורינו חז"ל הקדושים לקחת דקמא מיצחק אבינו עליו השלום וגם מאברהם אבינו עליו השלום ששניהם השתמשו בגבורה כנגד התאוות הגופניות הטבועות בכל אדם, רק שהם זיל עבדו על מדתם ולא רק שתקנו נפשם וכו להתגבר על יצרם, ולעשות רצונו ויתברך בשלמות ונתעלו למעלת האבות הקדושים, אלא גם נטעו את מדתם בנרעם אחריהם ובכחות מסירות נפשם להשם יתברך וכו שנטעו מדות אלו בכוח ולא בפעל בכל יהודי. אם פן כל עבודתנו ועבודה קלה היא רק להוציא מן הכוח אל הפעל פי את רב העבודה פכר עשו האבות הקדושים ולנו נשאר רק מעט השתדלות וגם זה עם הרבה סיעתא דשמיא. אז מי שחשב שזוה קשה... שחשב שזוה קשה... והמען יראה שאנחנו מבקשים בפקשה שלאחר הקפה השנייה, ראשית רחמים מאתו יתברך פי אלולא הקדוש ברוך הוא עוזרו לא היה יכול לו אכל כמו"ש בשבט מוסר (כב, ד) אתה.

צריך להלחם עם יצרך כדי יסעיוד מן השמים, אם פן תיב אתה ולפחות פנסה ו... העזרה פגיעו. הבט וראה בדבקותו של חור עם הקב"ה שנהרג על קדוש השם כדי שלא לעשות העגל, וכיצד זכה לזה? פי התחילו למהר עצמם ולהתחיל במלחמה עם יצרם, והקדוש ברוך הוא עזרם כדד"ל, הפא למהר מסעיין אותו. ובמתחננים לפני יתברך שזוכנו להתגבר על יצרנו כי לפתח חסאת רבין ואלדך תשוקתו וצופה רשע לצדיק ומבקש להמיתו, אבל אם תרצה תוכל להתגבר עליו כפי שאמר השם יתברך לקון "אתה תמשל-בו" ואת הכח לכבוש את האותנו תזכנו לקבל מיצחק אבינו עליו השלום הנאמר בגבורה שפשט צוארו ואדרבה אנחנו מבקשים לעורר את אותה בחינה "נאור בגבורה", שבה השתמש יצחק אבינו עליו השלום ורתם את הגבורה למען שמו יתברך במסירות נפש עצומה עליו השלום "ימחו על קדושת שמך". איזה תשובה היא זאת? ועוד מאברהם איש החסד אבי האמה? איזה אבא משיב תשובה פאת? וכן ביעקב תמה גדולה. וראיתי תרצו הנפלא של הי"ש משמואל" רבי שמואל בורגשטין האדמור השני מסוכטשוב זצ"ל תרין שיש לפרש דחלושן ימחו קאי על העוונות שהם ימחו לגמרי מכל הפלל בשביל שתעשה דין ביחידים מהן שבאו לכלל הקלקול שלא יכלו להפא, ומחמת קדוש השם שנצמח מזה יהיה תקון גם לאלו, והאמת שמקורו בזהר חדש מדרש העגלם על איכה. ולענין מעט יותר לעומק התשובה פמנה פמעשה נבד ואביהוא שנשרפו על קדשת השם וכל התרצוים שאמרו בילקוט (שמיני תקנד) שמוסיק בשם ר' בני על שנכנסו שתוני יון, ועיי שנכנסו בלא רחיצת ידים ורגלים, וייא שהיו מחפרי בגדים והיינו המעיל, וייא על שלא היה להם בגים, וייא על שלא נשאו נשים, וייא על שהורו הלכה בפני משה רבן, וייא על שהיו מהלכים ואומרים מתי ומותו בו? וכן הלה ונאני ואתה נהניג שררה על הצבור, וייא ששון העגל שיעשה אחרן קמה להם ודרשו על זה פסוק "ישלם שנים להצדוק" (שמות כב, ט) כל זה לא עולה בשם. פי נבד ואביהוא הגיעו לדרגה של דבקות בעצמה בהשם יתברך, ובשלב זה כבר לא מענין אותם שום דבר מהעולם הזה רק להדבק בשם יתברך ולא משנה מה התוצאה. ואם פך בנדב ואביהוא, כל שכן אצל האבות הקדושים שהיו דבוקים בהשם יתברך ולפחות באותה מדה ולכן לא שיק דבר אחר פרט ל... "ימחו על קדושת שמך". אבל השם יתברך רצה תשובה שפועה את אהבתו ורחמיו העצומים על בניו ולכן אמר "לא בסבי מעמא ולא בדרדקי עציה" ופנה אל יצחק אבינו: "בניך חסאו לי" אמר לפניו: "רבשע בני ולא בניך? בשעה שהקדימו לפניך נעשה לנשמע קראת להם (שמות ד, כב) בני בכורי, ועכשיו בני ולא בניך? ועוד... כמה חסאו? כמה שנותיו של אדם? (ולו עשה ימקח אבינו את הקצוץ הידוע)... אם אתה סובל את כלם מוטב, ואם לאו, פלגא עלי ופלגא עליך, ואת"ל פלם עלי, הא קרביה נפשי קמך וקפטי נפשי מלמי פמימות נכס לפתיו. ונשאלת השאלה מאין היה

הברי תורה לסעודה ראשונה ליל שבת יצחק אבינו להניח מהכלי משיח ויאמר בקולו ה' הוא סעודה ה' היא סעודה ה' תפוחי קדיש

ליצחק את הכח לענות תשובה ולסגור על עם ישראל מה שלא היה באברהם אע"פ ויעקב אע"פ? ושוב ראיתי בשם משמואל שמתרין תרין נפלא ו"ל ויש לומר הפעם שלדת יצחק היתה בניסן ונשתנה מיתר האבות שהיו בתשרי, משום שנסן הוא החדש המשמר וכא מששת ימי בראשית לנאלת ישראל שהוא הדיוש ישראל, ובגלל שהיתה ליצחק מדת ההדוש, היה בכוחו להשיב תשובה בדבועי להשם ויתברך ואנא עבדא ראיתי עוד מרגינתא טבא בתקוני הוזה תקונא תנינא בסוף הספר אומר הרשב"י "וכנה עקדת יצחק שנגעך לפני אביו ומסר עצמו למיתה כדי שיציל משית וישראל שלא ימותו, ולא עוד, אלא שאפלו אם ישראל יהיו עובדים בגלות על שפיכות דמים וגלוי עריות ועבודה זרה, וכות אבות תגן עליהם משרפה הרג וחנק, משום שאברהם נתנסה באש ויצחק בסכין ויעקב בגלות, וכות אבות תהיה מננה עליהם. וזה מה שנתנו

ליצחק כח לסגור על עם ישראל, והראיה שהקב"ה קבל את תשובתו. ובמדת העוונות דקדשה" שאנחנו שואבים ויונקים מיצחק אבינו עליו השלום נוכח לנצח את כל האבנוריו דיצר הרע ולקרב את בואו של משיח צדקנו בימינו אנס"ו. ואם בפרשת לך לך עסקינן הנה לכם ראיה לדברינו שהאבות היו בדבקות נוראה בשם יתברך ולמרות שזה פשוט אבל מכאן ראיה והיא, מדוע לא חשש אברהם אע"פ להוציא מפיו "הרגנו אתי ואתך יחזיו" כי הרי ברית בריתה לשפתיים? תרוין, אע"פ שכוח הדבור גדול וכדאיתא במועד קטן יח. ברכות יטו. שברית בריתה לשפתיים, אבל מי שברכה בואת של דבקות בהשם ויתברך אינו חושש ולא הוזהר לענין זה אברהם אבינו עליו השלום בדברי חז"ל במקורות הנ"ל ובמדרשים. המשך בשבוע הבא א"ה...

מעלת תפלת ותיקון (סדרה 70) – תפלת ותיקון דוחה ומבטלת כל הקטרוגים

תפלת ותיקון דוחה ומבטלת כל הקטרוגים כתב "קנטרס ותיקון" בהקדמה, שכפי המבאר בספרים הקדושים התפלה כותיקון ממתקת הדינים ומעבירה כל הקטרוגים, והביא בשם ספר צונאת הריב"ש שהבעש"ט ז"ע היה מוקדק גדול להתפלל כותיקון. ולפעמים בשהיה עת שלא היה לו מנין היה מתפלל ביחיד. וז"ל צונאת הריב"ש (רבי ישראל בעל שם טוב) "ולכל הפחות יזהר להיות התפלה בין בקוץ בין בהרף קדם הגיץ החמה דהינו יהיה רב התפלה עד קרוב לקריאת שמע קדם הגיץ, והחלוק בין קדם הגיץ בין לאחר הגיץ ברחוק מזרח ממערב, כי אז עדין יכולים לבטל, וסימנך "והוא פחתן יוצא מחמתו... ואין נסתר מחמתו" אל תקרי מחמתו אלא מחמתו, כלומר בשכבר השמש יצא על הארץ אזי אין נסתר מהדינים הבאים מפלאכי חמה, על כן אל יהא בעיניך דבר זה קטן כי גדול הוא" עכ"ל. בענין זה הביא בספר "בן איש חי" ריש פרשת פנחס שנה א'.

מעלת למוד הזוהר (75) – מקור האמנות להטעות את כל העולם

רבי אלעזר היה יתיב קמיה דרבי שמעון אבוי, והווי עמיה רבי יהודה ורבי יצחק ורבי חזקיה. אמר ליה רבי אלעזר לרבי שמעון אבוי, האי דכתיב לך לך מארצך וממולדתך, בין דכלהו נפקו למתך, אמאי לא אתמר ליה דכלהו נפקו. דהא אף על גב דתרח הוה פלח לעבודה זרה. בין דאתער באתערותא טב למיפק כהדיה דאברהם, וקמינן קודשא בריך הוא אתרע בתיובתא דחיי ביא וישירא למיפק אמאי לא כתיב לנו לכם, אמאי לא אברהם בלחודו לך לך. רבי אלעזר היה יושב לפני רבי שמעון אבוי, והיה עמו רבי יהודה ורבי יצחק ורבי חזקיה. אמר לו רבי אלעזר לרבי שמעון אבוי, זה שכתוב לך לך מאלמד וממולדתך, פיון שפלט ילאו ללכת, למה לא נאמר לו שפלט ילאו? שהרי אף על גב דתרח היה עובד לעבודה זרה, פיון שהעורר צהתעוררות טובה ללכת עם אברהם, ורלונו שהקדוש ברוך הוא מלכה מתשועת הרשעים, והתחיל ללכת, למה לא כתיב לנו לכת? למה לא אברהם לבדו לך לך? אמר ליה רבי שמעון, אי תימא דתרח כד נפק מאור בשדים בגין לאתקרא בתשובה הנה, לאו הכי. אלא כד נפק לאשתוקא נפק, דהווי בלחו בני ארעיה בענין למקפליה. בין דהווי דאשתוקא אברהם הווי אמרי ליה לתרח, אנת היא דהווי מטעם לן באלין פסילין, ומנו דתלא דלהוין נפק תרח, בין דקטא לתרח לא נפק מתפן לבתר, דכתיב וילך אברהם באשר דבר אליו יי וילך אתו לוט, ואלו תרח לא כתיב (ביה וילך, אלא ויצא). אמר לו רבי שמעון, אם תאמר שפלה פשעא מאור פשדים, זה היה כדי לחזר בתשובה – לא כד! אלא פשעא, ילא להגלל, שכל בני ארלו רלו להגר אוחו. פיון שראו שפלט אברהם, היו אומרים לתרח: תפה הוא שהיית מטעה אותו בפסילים הללו. ומתוך ההפסדה שפלה ילא תרח. פיון שהגיע לתרח, לא ילא משם אחר כד, שכתוב וילך אברהם פאשר דבר אליו יי וילך אתו לוט. ואלו תרח לא כתיב (בו וילך, אלא ויצא). פתח ואתראויב לח וימנע מרשעים אורם וזרוע רמה תשבר. האי קרא אוקמוה, אבל וימנע מרשעים אורם, דא נמרוד וכו' דריה

דנפק אברהם מנייהו דהוה אורם. וזרוע רמה תשבר, דא נמרוד. פתח ואמר, (אויב לח) וימנע מרשעים אורם וזרוע רמה תשבר. הפסוק הזה הקומוהו, אבל וימנע מרשעים אורם – זה נמרוד וכו' שפלא אברהם מהם, שהיה אורם. וזרוע רמה תשבר – זה נמרוד. דבר אחר וימנע מרשעים אורם, דא תרח וכו' ביתיה. אורם, דא אברהם. האור לא כתיב אלא אורם דהוה עמיהו. וזרוע רמה תשבר, דא נמרוד דהוה מטעם אבתריה כל בני עלמא, וכו' כד כתיב לך לך. בגין לאתקרא לך וילך אנון דיופקו מניך מכאן ולהלאה. דבר אחר וימנע מרשעים אורם – זה תרח וכו' ביתו. אורם – זה אברהם. לא כתיב האור אלא אורם, שהיה עמיהו. וזרוע רמה תשבר – זה נמרוד, שהיה מטעה אחריו את כל בני העולם, ומשום כד כתיב לך לך, כדי להאיר לך ולכלל אורם שפלאו מנהו מפאן והלכה. תו פתח ואמר, (אויב לו) ועתה לא ראו אור בהיר הוא בשחקים ורוח עברה ותטהרם. ועתה לא ראו אור, אימתי, בשעתא דאמר קודשא בריך הוא לאברהם לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך. כהווי הוא בשחקים. דבעא קודשא בריך הוא לארצך קא ליה לאברהם כהווי אור דלעילא ולאנתקרא תפן. ורוח עברה ותטהרם. דהא לבתר תבו בתיובתא תרח וכל בני ביתיה (ג"א וכל בני מאתיה. בגני ביתיה) ג"א בני מאתיה) דכתיב ואת הנפש אשר עשו בחרן. תרח, דכתיב ואתה תבא אל אבותיך בשלום וגו'. עוד פתח ואמר, (שם לו) ועתה לא ראו אור צהיר הוא צשחקים ורוח עברה ותטהרם. ועתה לא ראו אור – מתי צשעה שאמר הקדוש ברוך הוא לאברהם לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך. צהיר הוא צשחקים – שרצה הקדוש ברוך הוא להצדיק את אברהם צאור ההוא שלמעלה ולהאיר שם. ורוח עברה ותטהרם – שהיה אחר כד שנו בתשובה פתח וכל בני ביתו [ג"א: וכל בני עירו. בגני ביתו] [ג"א: בני עירו. שכתוב ואת הנפש אשר עשו בחרן. פתח, שכתוב ואתה תבא אל אבותיך בשלום וגו'.

דרך ארץ קדמה לתורה (18) – מדות ותנהגות טובות מחז"ל הקדושים – כמה תקועה בלבך אמונתך?

הנה ראו נא מעשה של מסירות נפש של בחור ממוצע וכמה אפשר ללמוד ממנו מעשה שהיה כך היה סיפר הרב יודקובסקי מ'אבות ובנים', מעשה בבחור מישיבת באר יעקב רפול, שעזב את הכל והלך ללמוד בישיבה לבעית. האבא שהוא אדם עשיר א"ל שהוא ינשל אותו מן הירושה, והבן לא התרשם. הוא התקשר לאחיו בחו"ל וסיפר לו שהבן 'הלך'... לאן? שאל הדוד, והוא השיב – לישיבה... הדוד אמר לו שהוא בא ארצה לדבר איתו... האב א"ל שידברו בטלפון, אך הדוד אמר שהוא צריך להגיע שיש דברים שהם לא לטלפון... כשהגיע הדוד הוא נכנס לסוכנות מרצדס, וקנה את המרצדס הכי הדישה עם גג נפתח כו' והלך לבקר את האחיון בישיבה. הוא הגיע והם התחבכו כו' והוא שאל אותו אם הוא רוצה סיבוב... הבחור הסכים והם 'קרעו' את באר יעקב. לאחר שסיימו ובאו להפדר, נלגל הדוד את המפתחות בידו ואמר לאחיין, אתה רוצה את הרכב הזה? אני קניתי

אותו או בשבילך או בשביל אחיך הקטן, אם תעזוב את הישיבה אתה, תקבל אותו ואם לא אחיך יקבל אותו... שמע הבחור את הדברים והנחית הבטח על גב דודו ואמר לו, אני לא מתרשם ממרצדס, וגם אם היית מביא לי שתי משאיות עמוסות במרצדסים הדישים, לא הייתי עוזב את הישיבה... ואם אתה חושב שבאזיה חתיכת פח ממורק תצליח למכור את אמונתו בבוא עולם, אתה מועה. אני מאמין בדבר הגדול ביותר בעולם שיצר אותי ואתך, ואני זוכה ללמוד את תורתו. את זה אחליף בהבלים מסוג זה? ואם אתה חושב שאתה גדול, אנא, תברא בבקשה רק גרניר חול אחר. לא מכונית ולא אדם. רק גרניר חול אחר. הדוד התרשם מאד מהדברים, והוא ביקש להכנס לביהמ"ד כדי לראות למה הבחור כל כך קשור שאפילו רכב הדיש שהיה מטריף כל ראש של בחור, לא מדבר אליו. והם נכנסו לביהמ"ד ועסקו שעה ארוכה בתורה. אם יתן איש את כל הון ביתו באהבה, בוו יבוו לו!

פְּלֵאֵי הַבּוֹרָא רַחֲמָנָא לְבָא בְּעֵי – לֵב הָאָדָם [49] – פִּיצַד הַצְּלִיחוּ לְהַכְנִיס לְלֵב כַּחוֹת הַדּוֹדוֹן שֶׁל הָאָמוּת?

והוא מצר ים שהדמויות הם מצירים להתפשטות של ים החכמה האמיתית בלב כי הם ב' הפכים ממש. וזה ה' הכנה למתן תורה כי כל דבר ההכנה הוא ע"י ההיפך והוא מתגבר נגדו. ונאולתם ע"י משרע"ה שהוא ה' ממש ההיפך שאצלו לא ה' דמיון כלל כנ"ל אות ר"ד. והוצרך ל' מכות כי כל דבר חלוק ל' מדרגות וצריך הכנה לכל מדרגה. ולכך בכל מכה נכנס לביתו שע"י קולט מאוירו כנ"ל וע"י הוא מוציא הטוב מאותה מדרגה שע"י הכנת הרע. ובמכה ו' אמר לו לא תוסיף ראות פני וגו' וא"ל כן דברת בזמנו כי מעתה אין לו מה לקלוט ממנו. וכן אמר אח"כ לישראל הגם שלא היו עדיין במדרגת משרע"ה רק בקיים שראתה שפחה בו או אמר להם לא תוסיפו לראותם וגו'. ונכתב בתורה מה שאמר לו ביום ראותך פני תמות ודבר של בטלה לא הי"ל לכתוב. רק זה אמר כי ודאי אלו ה' בכח משרע"ה לנאול במכה לא לא ה' צריך ו'. וע"י שע"י כל מכה לפרעה נתברר משרע"ה שהוא נקי מדמיון עד מדרגה ו' שהוא בשרש הנעלם שנגד זה מכת בכורות שהוא העומק ראשית וכמ"ש במק"א נתברר שגם שם נקי ע"י נצחו. אבל ביום ראותך שיתגבר בו ח"ו כח הדמיון אחר שכבר נתברר ע"כ תמות. כי הברור ב' מדרגות הוא בירור גמור וכן אברהם א"ה אחר נסיון ו' נתברר לגמרי. רק שמ"מ אין מיתה בלא הטא וביום המיתה מתגבר קמרוג אותו הטא לומר שצריך בירורין אחרים וזה א"א עוד בעוה"ז שכבר נתברר ומה ויסקף וצריך להכניסו לעולמות עליונים. וכ"א (מ"ד"ס סו"פ ואתחנן) במשרע"ה שנסתמו ממנו מעינות החכמה באותו יום. וסתימות החכמה הוא התגברות הדמיון כנ"ל דהם ב' הפכים. ולכן נקרא או בל"ה"כ נביא ולא קם נביא וגו' ולא נמצא כן תואר זה עליו כי הוא ה' חכם ולא נביא שהוא מדמיון כנ"ל. רק ביום מותו נקרא כן שנעלם החכמה והם ב' הפכים כנ"ל. וע"י פתיחת מעינות החכמה נעלם ומסתלק הדמיון; צדקת הצדיק רה

הדמויות כולם נולדים מן הלב שבו הם ההרהורים ונמשכים ממנו למוח ומן העין שע"י הראי' נכנסים ההרהורים ללב כמ"ש בע"ז (כ). ולכן אמרו שם באדר"ג ראי' דד"ת מבטלין הרהורין מקרא דמאירת עינים ומשמחי לב. ואסרו (מגילה כח). להסתכל בפני אדם רשע כי בפנים בולטין כל מיני הרהורים שבלב למבינים כדאי' בוזהר (ח"א קצ א) דהכירו בא' שהי' לו מהשבת עבירה שפניו מוריקות וכו"א בסוטה (כ). פניה מוריקות כי עבירה הוא מיתה נפש ואמרו במת (ע"ז שם) ממנה פניו מוריקות] וכד"ש הכרת פניהם ענתה בם. וע"י הראי' נכנסין הרהורים בו ח"ו וההיפך בראיית ת"ת כדאי' (עירובין יג) החיותא לר"מ מאחורי. וכן כמה תיקונים עשו שלא ידור עם עכ"ם בע"ז (לוי) ובעירובין (סב). כי בדירתו ומשכנו המיוחד לו יש התפשטות מכותיו כנודע מהבעש"ט ז"ל דבקניני האדם מתפשטין כחות נפשו. ולכך על ידם ג"כ נכנסים הרהורים זרים ללב. וכמו ששמעתי דאורא דארץ העמים הוא מכניס ללב כחות הדודון של האומות וההיפוך בא"י דאורא מהכים (ב"ב קנח). כי ברית חלוק לאירות כמ"ש בב"ר (ס"פ לד) והשי"ד יסד גבולות עמים לכל אומה שהיא כח מיוחד מקום מיוחד ואויר המקום שאותה אומה דרה שם וקנו"י להם יכול להכניס מאותו כח גם בלב בני ישראל ח"ו. ולכן מייתי באדר"ג שם אהכנסת הרהורים בבטול תורה קרא דתחת וגו' ועבדת את אויביך וגו' פ"י כי הם המכניסים הרהורים בלב הישראלי וזה נקרא ועבדת. אבל ע"י ד"ת הם מוציאים הד"ת המלוכשת באותם הרהורי שוא. ובכל כח רע באמת יש טוב ג"כ וע"י נפש לבית ישראל נגד ע' אומות שהם כוללים הטוב שבע' כחות שבנפש והעכ"ם הרע. וע"י שמוציאים הד"ת הגנוז בו ומוציא בלעו מפיו ממילא מתבטל הדמיון והוא ניצוץ לאותה אומה. ושמעתי דמצרים ר"ל דמיון ויציבא מילתא מטעם הארז"ל בלק"ת פ' וישב שהוא הגרון ומוחין דקמיות ע"ש.

תּוֹפִינִים לְשֶׁבֶת קוֹדֶשׁ – סוֹד מַלְחַמַת אֲרֻבַּעַת הַמַּלְכִים נֶגַד הַחֲמִשָּׁה,

אל אורותיהם, אינם יכולים לעלות למעלה מפרדגתם, אבל אלו החמשה מלכים, שהיו בלתי תקון, מפשטים מן המלבושים. יש להם כח לעלות למעלה מפרדגת האחרים. ולכן מרדו החמשה מלכים, עם היותם ענפים, ונתגברו על הארבעה מלכים השרשיים. אבל עכ"ל, להיותם בחינת השורשים, נכרה ידם עליהם, והכניעום תחתם. ולהיות בי כל קטטה זו היתה, מחסרון השפע שלהם, לכן (בראשית י"ד י"ב) ויחזקו את לוט ואת רכשו, שהיא בחינת היותם סמוכה אל אברהם, שהוא ז"א כנ"ל. וע"י ששבו אותו, יקח הוא שפע מאברהם, ויחזקו הם שפעם ממנו. והיו בנות דברי ח"ו'ל שאמר, שרצו המלכים לשבות גם את אברהם, והכן זה היטב: עוד ויאמר אברהם אלי שרי הנה שפחתך בידך עש"ל זה הטוב בעיניך ותענה שרי ותברך מפניה: הלא ידעת, כי שרה והגר בסוד מוחא וקלפה, וכמו שהקלפה קדמה למוח, כן ילדה הגר מרם שרה, בסוד ואלה המלכים אשר מלכו. והנה הגר בנימטריא ר"ה, כמנזן יצחק, בסוד הדין. כי הקלפה דינין תקיפין. וכמו שפולין קדמאין מיתו, לפי שלא נתבסמו, והיו בסוד הרע, בסוד קון. כן שרה הכניסה עין הרע בעבורה של הגר והפילה, כי הנה מצד הרע לבד, ולפיכך הפילתו, ולפיכך נתרעמה שרה, ומסרה עליו דין ממש, כי ראתה תגברת הדין, והפילתו בסוד 'הנפלים היו בארץ', ורצתה לבסמו בטוב ולהגביר הטוב, ולהכניע הרע. וזה אמר לה אברהם, עשי לה הטוב בעיניך, הטוב דיקא. ולפיכך ענתה שרה את הגר, להכניע הרע ולהגביר הטוב, ולפיכך אמר לה המלאך, (בראשית ט"ז ז) שובי אל גברתך ותעני תחת ידיה: והנה זה העבור הב', הנה בסוד הכל, שנתבסמו הדינים קצת, ולא כל כד, עד אשר נולד יצחק, ונעקר, אז נתבסמו הדינים ונתקן הכל לגמרי. ולפיכך אמר אברהם בעקבות, (שם כ"ב ח) ויאמר אברהם אל אלהים וראהילו הששה לעלה בגי' ר"ת הבל, כדי לתקן הבל עקב, ולפיכך עקב כן ל"ז כמנזן הבל, והנה הבל הציין בשכינה וכן יצחק, כד"א 'ותכנין' ע"י מראת' (בראשית כז א) ואמרו רז"ל, מראת בשכינה. ואפשר שזהו פ"י אלהים וראהילו, כי לפי שראת בשכינה בקרבן, לפיכך נעקב לכפר על אותה ראי'ה. ולפיכך אמר בני, לרמוז כי אברהם הוא בסוד אדם, ובנו הוא בסוד הבל. וב' בסומים אלו של קון והבל, תמצאם בסד"ע ע"ש ובאדר"א רבא וזוטא ע"ש. ודי בזה: ויש לדעת שזוהר דרשב, תמיד ינסו להגיע הכי קרוב לקדש [שה] שער הפסוקים פרשת לך לך. עוד ויהי כבוא אברהם מצרימה ויראו המצרים את האשה כזיפה היא היא מאד, ת"ר ארבע נשים יפיפיות היו פעולם: שרה רחב ואביגיל ואסתרות[מגילה טו]. וכתב הגו' היודע [שם] נראה פונתו לשבחם לענין הצדקות דאף על פי שהיו יפיפיות גדולות היו צדקניות. עוד שהטמין אותה בתבה (רש"י) מענין מי האשה שתכפסם בימינו להפנס לתבה ואין הפונה לתבת דאר. לענין יפיה של שרה איתא ובבא בתרא גי'א. בשם רבי בנאה הבל בפני שרה בקוף בפני אדם, שרה בפני הנה בקוף בפני אדם (ע"ש שם בתוספות), הנה בפני אדם בקוף בפני אדם, אדם בפני שכינה בקוף בפני אדם (לא כתוב איזה קוף, שימפננה או גורילה תבחר לך מהפפארי אהד יפה [...]) מלקט מנחת יצחק

ויהי בימי אמרפל מלך-שנער ארץ מלך אלסר כדלעמר מלך עילם ותדעל מלך גוים: הנה נודע, כי הנה המלכים שפולכו בארץ אדם ומתה, היה ענינם, בא"א, ואו"א, וזו"ן. וכלם הם מבחינת הנקבה, הנקרא מלכות. ולכן נקראים מלכים, על שמה. ונודע כי המלכות היא הו"ה דבין דמלוי החי"ן. ונמצא שאף על פי ש' מלכים הם דמיתו, אינם אלא תשעה, והם כנגד ט' אותיות שיש בהו"ה דבין דהחי"ן, ונודע, כי הסינים והקלפות, נתבררו מתוך אלה המלכים, ולכן כנגדם הם ט' מלכים אחרים, שהם קלפות גמורות, וסינים של ט' מלכים הנזכרים הקדושים. ואלו הם בחינות אלו המלכים, אמרפל וחבריו, ומלכי סדום וחבריו, ולכן נתחלקו לשתי בחינות, כי ארבע המלכים אמרפל וחבריו, הם סיני ארבע אותיות השרשיות של ההו"ה הנזכר. והמשת מלכי סדום ועמרה וכו', הם הסינים של חמשה אותיות של מלוי ההו"ה הנזכר, שהיא של בין דהחי"ן. וזה סוד אמרפל, ארבעה מלכים את החמשה: ענין מלחמה זו, וגם למה היתה עתה, יובן במ"ש ח"ו'ל כי כונתם היתה, לשבות את אברהם עצמו, כי בקחתו את לוט כן אחיו, יבא אברהם להצילו, וישבו אותו גם כן. וכפי הסוד ענינו הוא זה, כי הנה נתבאר אצלנו בשער רוח"ק, ענין לוט וגם אברהם מה ענינם וע"ש. והדבר בקצור הוא, כי אברהם הוא סוד אור החסדים שבזעיר, הנקרא הו"ה דאלפ"ן, העולה מ"ה. ולוט הוא עומד כנגד אחרים דו"א, והוא הקלפה היונקת מן אחרים שלו, ולכן גם הוא בנימטריא מ"ה, כמנזן לו"ט. ולוט תרגום דארור, שהיא הקלפה. ולכן היה קרובו של אברהם, ויונק ממנו, ותמיד הולכים יחד, כמו שאמר התנ"ך, ולך אתו לומ, כנגד שם בספר הזוהר. שהיא בחינת הקלפה הדיעה"ה שיש באדם. ובהיות אברהם בחוזה"ה ארץ, לא נעשה וזוג עליון דו"ן, כנ"ל בפ"שה לך לך מארצך וממולדתך" ולכן היתה הקלפה דבוקה בקרשה ויונקת ממנה, כי אין היה הזעיר בסוד הקמנות דמחין דאלהים, והיו המלכים והקלפות הנזכר כלם יונקים השפע שלהם, ואין מלחמה ביניהם. וכאשר הלך אברהם לא"י, שהוא לעזרר הזווג עליון של זו"ן, הנקרא ארץ כנ"ל, אז נכנסו המחין דנדלות, ונפרד לוט שהוא הקלפה מעל אברהם. בסוד (בראשית י"ג ט) 'הפרד גא מעלי' ולא אמר ממני, אלא מעלי, כי ממש היה דבוק באחורי זעיר כנובר, וכאלו ח"ו משא כבד היה טעון באחוריו. ואז בתיב, (שם י"ג י"א) ויפרדו איש מעל אחיו, ולא בתיב מאחיו, אלא מעל כנובר, ואז נחסר שפע הקלפה והמלכים הנזכר, ולכן נלחמו זה עם זה, כמו שנבאר: והענין הוא, דע כי ט' מלכים האלו, בזמן אברהם, התחילו לתקן בסוד התקון, שהוא לעשות להם בחינת פרצוף וכלים, להלביש את האורות שלהם, כנודע אצלנו בענין תקון המלכים. אמנם עדין אז לא נתקנו כלם, רק ד' מלכים השרשיים, שהם כנגד ד' אותיות השרשיות דשם ב"ן, אבל ה' מלכים שבבחינת ה' אותיות המלוי, לא היה להם תקון עדין, ובהיות השפע נמשך אליהם, היה שלום ביניהם. וכשחסר להם השפע, רצו אלו ה' המלכים להתגבר, ולעלות למעלה מפרדגת ד' מלכים, כדי להתקרב אל הקדש, ולקחת שפע משם. ואף על פי שהם ענפים שלהם, מרדו בהם, לפי שהארבעה מלכים שהיו בבחינת תקון והלבשת הפלים

הכרי תורה לסעודה ענינה נגד אברהם אבינו להנצל מדינתה של גיהנם ויאמר בקול הם וישמחה הא"ה ויאמר סעודתו העתידה קדישא

ילדי ביתו שמנה עשר ושלש מאות, היינו שלקח לשמו אב"רם ב"חון לסייע אותו, ונעשה מזה שמנה עשר ושלש מאות. וזה גם כן כוונת הגמרא אליעזר

פלפלין מפלפלין (45) – גדר "לועג לרש" בבית הקברות אצל נשים

ראובן ושמעון השתתפו בהלוויה וקנתם אשה בשרה שהלכה לעולמה. תוך כדי הלוויה פנה ראובן לשמעון, ואמר לו, שיצניע את חומי הציצית כנהוג בלוויות. השיבו שמעון, בודאי יודע הנך שפעם התענעה של חומי הציצית הוא כמפרסם משום הנמרא בברכות ו"ח ב שיש להמנע מקיום מצוות בפני המת, משום "לועג לרש", והנה כל זה שיד דוקא באיש שבתניו היה מחיב במצוה זו, אצל נשים, שגם בחייהם היו פטורות ממצוה זו, אין שום לנגוג בכך שמקיימים מצוה זו בפניהם. לעמתו טען ראובן, עצם זה שהדך מקים מצוות

בפני המת, גם אם מדבר במצוה שאף בתניו לא היה מחיב בה כלל, יש בכך משום לועג לרש, על כך שהמת כבר אינו יכול לקום כל מצוה. גם אם מכונים דבריו, השיבו שמעון, עדין מצוות ציצית שונה משאר מצוות, ויש בה סברא מיוחדת להקל, שהרי יונתן בן עוזאל לומד מהפסוק (דברים כ"ב ה'), "לא יהיה כלי גבר על אשה", שאסור לאשה ללבוש ציצית, אם כן נמצא שמה שאשה אינה מקומת מצוות ציצית, מעלה הוא עבודה ולכן בודאי אין חשש לועג לרש. השאלה היא, הצדק עם מי?

חברים מקשיבים לקולך {19} – סוד משל לבירה דולקת

בששון ובשמחה בגיל וביראה התחלנו זה מכבר בס"ד מדור חדש אשר יעסק א"ה בסוגות הנלמדות והמפרסמות אבל כאן נשתדל להביא טעם נכון ואמתי שמביא להתרגשות רבה ולהתפעמות בנימי הנפש לשומעים שמתמלאים בשמחה עצומה ולרחף כטפס מעל הקרקע מרב התלהטות הלב לאבינו שבשמים ומקבלים פוחות מהדשים לעבודתו ותברך "חדש בנשר ועורכי" לחדש ולהתחדש בעזרת עזר עולמים חי החיים אשר בירו נפש כל חי הנותן אמרי שפר, ובכן מה אשיב לה' כל תגמולוהי עלי כוס ישועות אשא ובשם ה' אקרא, אשירה לה' כי גמל עלי והפליא חסדו עמדי על אשר זכני לפתח צהר לעולמות חדשים ואור חדש אור מתוך, גרעיני ואביטה נפלאות מתורתך. הנה סוגיא אקטואלית במיוחד ליינו והנה כתב חסבר נולא על "ועתה נבוא. לבאר דברי המדרש במשל לבירה דולקת וכו' עין לעיל קושא ה, ואפ"ל בהקדם מה שפרשתי כבר עין בדברינו עקב תשכ"ד לבאורה ופלא מה שההיריה התורה כ"כ להתרחק מן המסית, כמ"ש לא תאבה ולא תשמע אליו וגו', ומכמינין (מחביאים) לו עדים ומחביינין להרג את המסית אפלו לא עשו מעשה על פיו, ואין מוענין למסית ואסור ללמד זכות עליו, והרמב"ם ז"ל כתב בפ"ו מה דעות אם היו כל המדינות וכו' ונהגין בדרך לא טוב ויך למערות ולמדבריות שלא להתערב עם אנשים רעים והטאים עיו"ש, וכיו' מנגדר ההרחקה שלא למשך אחריו, ולכאורה מה יוסיף המסית תת בה על הסתת היצירה, וכי יוכל הוא לרע יותר ממנו? ואדרבה פוחו של היצירה חזק יותר, באמרנו"ל (קדושין פ"א) חזי דאת גירא ונאמא בשרא, ואמרנו"ל אלמלי הקב"ה עזרו אין יכול לו, ומה יוכל לעשות המסית עוד להוסיף עליו, ומהו כל הפחד ואיזורה שנגמטונו להשמר ממנו, ויתבאר עפ"מ"ש ב"זוה"ק פ' וישב דף קפ"ה ע"א שהקשו אמאי כתיב בראובן למנע הציל אתו מדרם להשיבו אל אביו, וכי לא הייש ראובן להאי דאינו נחשים ועקרים ונזולו לה, ואיך אמר להשיבו אל אביו ובתיב למנע הציל אותו, ותרצו ב"זוה"ר דההצלה היה במה שהצילו מידו בעל בחירה, דעירין אנו דיקלו לאשתובא מידיהם, אבל בנחשים ועקרים אי איהו צדיקא, קוב"ה ירחיש לה נפא וישתוב מניהו עמ"ל. וכמו"כ יש חלוק בין מעשה היצירה למעשה המסית ומידת, כי היצירה אינו בעל בחירה, ועושה רק שליחותו וכפי שנצטווה ולא יותר, ומסית לכ"א רק כפי מה שביבילתו לעמד בנגדו, הגדול לפי גדלו והקטן לפי קטנו כי אין הקב"ה בא בטרונא עם בריותיו, עכ"פ יש גבול להסתתו, ומצינו במדרש הנ"ל בפ' העקרה שאמר אברהם שיגער ד' בששן ונשתתק מלהסית עוד, אבל אדם המסית שהוא בעל בחירה גרוע הרבה יותר, ואין גבול לרעתו, ועושה גם נגד רצונו ית, ואין געויר בו מן השמים, כי אין מונעים מהבירה מן השמים מבעלי הבירה, והוה טעם ההרחקה והשמירה ממנו עיי"ש בדברנו הנ"ל. ונקדים מ"ש החובת הקבבות בפ"ה משער יחיד המעשה, שהארץ שם בענין, שלפעמים אפשר שיהיה חכמת התורה לרעתו אם אינו על דרך האמת ח"ו, ונוטים מנתיבתה להפך דברי אלקים חיים בפשעים של שקר, וע"כ נמשלה התורה לאש, כמ"ש הלא כה דברי פאש וגו', מפני שמאירה העינים באורה וכו', ושורפת ביקודה מי שנוטה מנתיבתה, כמ"ש (ישעי' ס"ו) כי פאש ד' נשפט ענת"ד, ועתה נבאר המדרש הנ"ל דהנה בימי אברהם התחילו ב' אלקים תורה באמרנו"ל ובכל מקום בואו למד דעת לעם ופרסם אלקותו ית', כמ"ש ב"זוה"ק שנקבע בתי מדרשות דאלפין ומרין תמן פרבים, אמנם ראה אע"ה גדל בלבול המוחות וטורף הדעת שנתתוה

ע"י הרעב והנסיונות שבאו עליו, עד שאפלו, אותן שלמדו תורה אצלו, הרבה מהם נהפכו וחזרו ולא האמינו, ונצטרפו לפת החולקים על האמונה בבול"ת, ולאילו נעשה חכמת התורה לרעתם ולאש אוכלה כמ"ש בחוה"ל הנ"ל, דכל מי שנוטה מנתיבתה להפך דא"ח, אש התורה שורפתו וכו', ע"כ המשילו במדרש לא שראה בירה דולקת, כי בבחי' זו ראה אברהם אבינו את מצב העולם, והיה אע"ה דואג ומפחד, דאיך יוכל העולם לעמד מפני המסיתים ומדיחים אלו, כי אחרי שהם בעלי בחירה אין גבול לרעתם, ומאין יבוא העזר להתגבר ולעמד בנגדם, אחרי שאפלו מן השמים אין מונעים מהם מהבירה ואין מכריחין אותן, ומעתה לא יבצר מהם כל אשר יזמו לעשות, ואיך יצילו כל באי עולם מידם, וזה שתמה ואמר האמר שהבירה הזה בלא מנהיג, שהנהיגה מן השמים אינו שולט עליהם, כי אין רצון הבו"ת למנע מהם מהבירה, וא"כ איך יעמדו מפניהם, הצי"ן עליו בעל הבירה וא"ל הקב"ה אני הוא בעל הבירה, ואע"פ שאין מונעין מהבירה מבנ"א המסיתים ומדיחים, אבל מי שיש לו רצון אמתי לעבד הש"ת ולדבקה בו, הקא לפהר מסייעין לו מן השמים ונצל מן המסיתים ומדיחים בדרך השגחה ונפלאה ובסיעתא דשמיא, וז"ש לו אני הוא בעל הבירה ויתאו המלך יפוך כי הוא אדניך, וזה היה תשובה על שאלתו. ואפשר לתרין קשית הרא"ם והגו"א ז"ל במה שאמרנו"ל הקדים הכתוב מיתתו של מרח כדי שלא יאמרו לא קים אע"ה כבוד אב וכו', ולכאורה עדין לא יסתם פיהם בזה, דאם יחשבו שנות הדורות ימצאו שעדין ח"ו ס"ה מדוע יחס הכתוב מיתתו בחרן, ובגדר זה כבר למת וקראים מתיב, איכ מדוע יחס הכתוב מיתתו בחרן, ובגדר זה כבר למת יחשב עוד קדם בואו לחרן. אמנם באמת לא עבר אע"ה על מצוות כבוד אב, כי לצד שהרבי"ן תורה לתלמידים כמ"ש ואש הנפש אשר עשו בחרן, ות"א ית נפשא דשעבידו לאוריתא, וב"זוה"ק דקבע בתי מדרשות וכו' כנ"ל, ותרך רשע היה, ולמען זה לא רצה ליקח עמו כי היה שרוי בצער, ונעשה בשרו הדודין הדודין שלא היה יכול לסבל כל זה, כי בפסע הרע שונא את הטוב, וע"כ הניחו אברהם והלך לו, ועשה רצונו וניח נפשא בזה, כי היה טוב לו לשאר יחידו לעת וקנתו, מלראות במעשה אברהם והרצת התורה שפעל ועשה, וכיו' לגדל רשעתו, וע"כ הקדים הכתוב ונ"ת מרח בחרן לפני יציאתו של אברהם, להורות דרשע היה וקראו הכתוב מת דרשעים בחייהם קרויים מתיב, והוה תרין מספיק שלא פטל אברהם מצות כבוד אב, ואין פונת המדרש דבשביל שלא יאמרו שזה הכתוב את האמת והקדים מיתתו, אבל זה תרין אמתי ומספיק שלא יוכלו לומר שלא קים א"א כבוד אב, כי לפי ערך רשעתו של אביו זה היה כבודו שהניחו והלך לו. ומה שיחס הכתוב מיתתו בחרן דוקא כקשיתנו לעיל יובן עפ"מ"ש בגמ' ברכות (י"ז ע"ב) א"ר אשי בני מתא מחסא אבירי לב ניהו, דקא חוו וקרא דאוריתא תרי זמני פשתא, ולא קמגייר גיורא מניהו, ופרש"י שהיו נאספים שם וישראל באדר לשמע מדרש דרב אשי ובאלול לשמע הלכות התנע עכ"ל, וכמו"כ בתרה אה"נ שהי' רשע עוד לפני בואו לחרן, אבל בחרן ראה את הנפש אשר עשה בחרן, ות"א ית נפשא דשעבידו לאוריתא, ותרבי"ן אע"ה שם תורה לתלמידים הרבה, ואע"כ עמד ברשעתו ולא קם ולא נע, ע"כ נפסק חיותו ונפסק מןשר הקרשה, וקראו הכתוב מת בחרן דיקא וא"ש.

"הב ליה ידיה, ואוקמיה" לב בוער וכסופים להשם יתברך מהאדמור זצ"ל (38) – סוד "והרגו אותי"

הנה תהלות לאל עליון וזה אותו ה' יתברך להוסיף מדור חדש שהתחלנו בס"ד זה מכבר, שמפירתו הפשוטה להלהיב לבות ישראל קדושים לאביהם שבשמים גם במצבים הכי קשים ונסיונות "שלא נדע" הכל לא מדיילי אלא מרוב הגאון המפרסם בנגלה ובנסתר בוצינא קדישא חסידא ופרישא בנן של קדושים כקש"ת מוהר"ר יצחק יהודה יחיאל ספרין זצ"ל אב"ד דק"ק קאמרנא בעל "היכל הברכה ו"אוצר החיים" ועוד. האדמור"ר מקאמרנא איש קדוש וכל רז לא אגים לה, שופך אור חדש

ומצהיף והדושים שלא שמעתם און ביאורים נפלאים מןיות שונות המשלהבים את הלב ומגלים רק טפה מאור תורתו הזורה תורת אמת, ובאמת שיש בדבריו הרבה משנים כפלקה, ודבריו דברים עמוקים, אך החלק העקרי שנתמקד בו במדור זה הוא לשונו הנהב וההכת וישראל ללא גבול, לשונות של עידוד ותמיכה, הכלה רך ולטוף נפשות פצועות הנזקקות כל כך ליחס של אבא אוהב ותומך, ונושע תקנה, והתהלה חדשה. ואור חדש מפציע ומחדש את הפריות בהיות החדשה

ולב שמה, ובמחנה שנים מי שלא מבין בסוד הענינים, ומצא מרגוע לנפשו נוכח"ש מי שקבר בא בסודם של דברים] ודרך סלולה להתחדש לנער מעליו את כל הצרות ובקריה חדשה להתקרב לאבא שבשמים שאוהב אותנו אהבה שבמעט שכן תמותה לא יכול לתפס ולהכיל, האדמו"ר ממש מלנה אותה יד ביד ומראה לה את הדרך לצאת מהצרה שלה. ויתקרב בו ויתקרב. וראו מה שכתב בהקדמה "קחו ספרי והשתעשעו בו ובמספרי כי לקח נבראתי שנתפשט על ידי החכמה זאת בעולם על פי דרכי מרן אור שבעת הימים אמן מפלא אמן מקסה רבנו הקדוש אור המאיר אור עינינו ישראל בן אליעזר בן שרה הריב"ש טוב אשר האיר עינינו באורו גלה עד ביאת ג'ון ואחרי תלמידיו הקדושים מסמכים מרן הקדוש הזה הסמך מאתה השילמי הנביא ואם יקשה לה אחי על אריכות דבורים שהכרח לי מצד המנגד להזכיר בהם שאני נסמך משלשה גדולי עולם ואין בי פחד משום פגע ונגע בי בחי רב ועצום בארצה תקיף והקרה לי לכתב בן ותדגנו אותי לקח זכות ואני מסמך רביעי למרן הריב"ש או שלישי ודי ג'ה הכרח וההכרח לא יגנה" ומעתה יש להתחזק ולהוסיף קדושה ובפירט בזמנים קשים זמן עת צרה ליעקב, ויש לקחת זאת בהשבוץ ולכן יש לנצל הזדמנות פו זאת להתאמן ולהתקרב אל ה' ויתקרב, בסיים כל מאמר נשתדל לסכם את דברי הרב בדי שנוכל לצאת עם "פעקאלע" וזה יהיה בענינו. זו ההקדמה תשאר בכל שבוע, אז אם אתה כבר מכיר, פשוט דלג לעיקר התוכן... והפעם... סוד "יתרגו אותי" על קצה המולג: מהיכל התקרה מאמר שבו הרב בהלקות קלמוסו מסביר בשוב טעם את כל "הענינים" שמינו באותיות הקטנות הספיתו ושמעו ותחי נפשכם. ויהי כאשר הקריב את לבו לאביו שבשמים שיוכל לנצח למצרים למקום הקליפות והרהורים כי מעשת הרשעים מביאין היראה לא טובים לצדיק כדי שיעלה את הטוב ויטול חלקם שבקדושה. ולזה אמר הנה נא ידעתי עיין תולדת בסופו וביאר כי נא פרושו שירדה המלכות חמישים מדרגות בחינות נון דנפילות בגלותא כמעט הרי נחשת וירדה מן החיות של אלופו של עולם שהוא א' וביון שירדה כל כך, חשקה לחזור ולהתקרב אל החיות שהוא אות א' ועל ידי התפלה מעלין נון הנפילה אל אלופו של עולם ותפלה עושה מחצה כמעט נא והנה קודם הפורענות ח"ו באה מחשבת וזה כמו מחשבת זנות או מחשבת ע"ז ר"ל רק

שמחשבת זנות מורה על אחרים הקרובים אליו ומחשבת ע"ז מורה יסורים וצער הרבה על עצמו או איזה עונש מיתה משמים. והתקנה הוא שיתקן מחשבה זאת שיתן לב שיש בתוך מחשבה זאת ניצוץ השכינה שבתוך הקליפה מחמת השבירה או מחמת הטאיו שעברו וישתף א"ע עם השכינה אחר שידע שאלופו של עולם בתוך כל תנועה ואין שום דבר מקרה ואם הוא ילך אחר הרע אזי מוריד נפשו וגם הניצוץ הזה לעומק הקליפות וכשידע שהוא בהשגחה מהמשיגה ושם אתו עמו אלופו של עולם ואז יראה ורעד יבוא בו ויתפרדו כל פועלי און ויפול הרע לנדת"ר ועלה רכוש גדול מעמקי הקליפות ונעשה יהוד יראה עם נורא וכשירגיל עצמו לקדש עצמו אזי יבוא למדרגה גדולה לאהבה בתענוגים וניצול גם הוא ממיתה, משונה ובוזה יובן הנה נא שירדה החיות עד עמקי הקליפות והתקוין לזה ידעתי נתחברתי בהש"י כי אשה יפת מראה דלעילא את הוא ועשה יהוד ארבע היות עם ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן עם אדני אלף דלת נון יוד במספר כי אשה יפת מראה כי על יד שנכנס בו איזה מחשבת גשמי ונפסק מהדביקות וזה עיקר נסיון לאדם נתקשר ביחודא עלאה וכשיראו המצרים ואמרו אשתו זאת חש והרגו אתי במחשבות רעות וירעו אותנו המצרים כי כן למעלה מכריזין מאן בעי למחוי ביקרא דמלכא סט"א לא ניהא להו ואתפרשין ואלו היו יודעין שיהיה זיוג לא היה מתפרשין כי היו, רוצין להכליל ליהנות משירי שפע הכל כנודע וכן כאן והרגו אותי ימשיכו אתו ח"ו לתאות גשמיות כדי שיהנו הם ויהיה להם חלק בזיוג קדוש כזה ואתך יהיו בודאי יחיו דגן ויפרחו כנפן כי השכינה עמך בודאי לא תפול בידם להגשים אותך באיזה מחשבה. אלא אדרבה אותך יהיו בבנים ויתחדש לך מטרון כנפן בבנים ובני בנים ע"כ אמרי נא למלכות שמים אחותי לעשות הכל בחכמה וברמיזא דחכמתא אמרי נא למלך שהשלוש שלו אחתי את אמור לחכמה אחתי שחעלה במעלת הדביקות והחכמה ולהעלות אברי השכינה מת"ו עד א"לף אמרי נא אחתי א"ת עיין ביחוד אחזה בסנסניו והשם זה סוד הדדים עליונים המריקים שפע וברכה. ולכוין לשם אוהב במילוי א"לף וי"ו ה"י ב"ית והוא עה"כ או ההא זאת הוא במלוי היא מספרו למען ייטב לי בעבורך אמרי נא אחתי א"ת ב"פ מספר למען ייטב לי בעבורך וכל זה על ידי המשכות שם הנ"ל ג"פ ערב ובקר וצהרים כמספר זה והבן וזהו וחיתה נפשי וחיתה נפשי ירמיה ל"ח והבן :

מה אהבתי תורתך {27} – כיצד להשיג מדרגת נתינת התורה במתנה מלמעלה ?

ויאמר ה' אל אברם לך מארצך וגו' אל הארץ אשר אראך (בראשית יב א). אמרו רז"ל (ברכות ז) לא היה מי שקראו להקב"ה אדון עד שבא אברהם וקראו אדון. הענין הוא, שאברהם התחיל לקראו בשם אדון בחינת מלכות, שקבל אברהם עליו בחינת מלכותו ית', אבל לפני אברהם לא היה מי שיקראו אדון שיהיה נתיחד מלכותו ית' עליו כי אם על אברהם. והטעם, כי ענין מלך אינו יכול להיות כי אם על מי שהוא בבחינת דמיון להמלך, כי היתכן שיהיה נקרא האדם מלך על בהמות שאינו בדמיון לו, רק מי שהוא מלך על בני אדם כמוהו זה נקרא מלך, ולכן אינו שייך ג"כ שיתיחד הקב"ה בבחינת מלך על בשר ודם שאינו ערך לו כלל ושום דמיון כלל, רק הקב"ה ברוב רחמיו וברוב חסדיו רצה לייחד מלכותו ית' על ישראל עם קדושו דייקא כמאמר הכתוב (ישעיה מד ו) כה אמר ה' מלך ישראל וגו' ישראל דייקא שנקראים אד"ם (יבמות סא.) לשון אד"מה לעליון (ישעיה יד יד), בחינת דמיון לבחינת קדושה עליונה, שהם מופשטים מגשמיות ודבקים במדותיו ית', כמאמר הכתוב (דברים ד ד) ואתם הדבקים בה', ודרשו רז"ל (ע' שבת קלג, סוטה יד, תנחומא וישלח י', ויק"ר כה ג, ע' מכילתא שירה פ' ג) הדבק במדותיו מה הוא רחום אף אתה רחום וכו', פירוש שבוה הם דומים קצת לבחינה עליונה, ועי"ז מייחד הקב"ה מלכותו ית' עלינו ונתן לנו את השבת, אבל עכו"ם ששבת חייב מיתה (סנהדרין נח), כי אין לעכו"ם שום דמיון לבחינת קדושה, וכאשר שומר את השבת הוא מדמה את עצמו לבחינת קדושה, כי שבת הוא בחינת התדמות, מה הקב"ה עשה מלאכתו ששת ימים וביום השביעי שבת, וגם ישראל עושים כן שובתים ביום השביעי ומסוּחיים דעתם מגשמיות כאלו כל מלאכתם עשויה ומדבקים מחשבתם לבחינת קדושה, וזהו שאמר הכתוב (ע' שמות לא יז) אות היא ביני ובין בני ישראל וגו' פירוש שהוא בחינת דמיון כביכול, היינו אחר שהישראל המה בבחינת קדושה והתפשטות הגשמיות, לכן יכולים ג"כ לקבל ולשמור השבת בבחינת התדמות וקבלת מלכות שמים בשלימות, אבל עכו"ם ששומר השבת הוא דומה לבעל מום שמדמה את עצמו להמלך, ובזיון הוא למלך, כן כביכול נגד מלכותו ית'. לכן כשהעכו"ם מדמה את עצמו למלך ושבת חייב מיתה. ולכן נאמר (תהלים כב כט) כי לה' המלוכה ומושל בנוים, שעל הגוים נקרא רק בחינת מושל, פירוש שהוא מושל עליהם, כי גם על הבהמות שייך לשון מושל, אבל לשון מלך

אינו שייך כי אם על בחינת דמיון כנ"ל. ולכן אומרים בשבת דווקא ישמחו במלכותך שומרי שבת, כי דווקא על ידי בחינת שבת יוכלו לומר ולשמח בבחינת מלכות, להיותו נקרא או מלך ישראל כנ"ל, ולכן דווקא על ידי בחינת הכנה בבחינת דמיון יכולים לקבל בחינת שבת, ועל ידי בחינת דמיון של שבת יוכלו לקבל בחינת מלכות שמים בשלימות. לכן קודם אברהם אבינו לא היה מי שקראו אדון, פירוש שלא היה מי שיהיה בבחינת דמות ודמיון לקדושה שיהיה יכול לקבל על עצמו מלכותו ית' ולקראו בשם אדון, עד שבא אברהם ומסר נפשו לה' והפיל עצמו לכבשן באור כשדים, וזהו התפשטות הגשמיות, פירוש שבחינת גשמיות אינו חשוב אצלו כלום וכל הבלי עולם הזה כלא חשובה אצלו. וגם הדביק את עצמו במדותיו ית' במדת החסד, והיה בבחינת דמיון לבחינת קדושה עליונה, ובוה היה יכול לקראו אדון בשם אדון ולקבל על עצמו בחינת מלכותו ית'. ורצה הקב"ה לייחד שמו ית' עליו בשלימות, לכן אמר לו אחי"ב שילך לארץ ישראל וירושלים, ששם הוא מקום קדושה בחינת ישראל, פירוש ישראל הוא בחינת התפשטות הגשמיות, כמאמר הכתוב (דברים ו ד) שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד, פירוש שבפסוק הזה הוא קבלת עומ"ש במסירת נפש, ואז נקראים בחינת ישראל, ועל בחינה זו נאמר כה אמר ה' מלך ישראל דייקא, שאינו נקרא מלך אלא על בחינת ישראל בחינת התפשטות הגשמיות כנ"ל, ובחינה זו להשיגו בשלימות הוא בארץ ישראל דווקא. וזהו שאמר הכתוב לך ל"ך, פירוש לך לבחינת ד' בחינת כף הדמיון, שתהיה בבחינת דמיון אמיתי, וזה אי אפשר אלא שתלך מארצך אל הארץ אשר אר"ך, פירוש שתלך לארץ ישראל מקום קדושה ובחינת ישראל, ושם תוכל לשמור בחינת שבת, ומרומז בחינת שבת בתיבת אר"ך, שהוא גימטריא שבי"ת, היינו ד פשוטה של אר"ך הוא חמש מאות כידוע, ואותיות א"ר"א מן א"ר"א"ך עולה בין הכל גימטריא שבי"ת. ועי"ז ואעשך לגוי גדול, פירש רש"י, ד"א זה שאומרים אלהי אברהם, פירוש שבארץ ישראל תוכל להתייחד בחינת מלכותו ושמו ית' עליך בשלימות. וכן עשה אברהם, ויסע אברהם הלךך ונסוע הנג"ב, מרמז לבחינת מלכות, כי הנגבה גימ' אד"ני בחי' מלכות (זח"ג ערב), פירוש שאברהם נסע את עצמו לבחינת מלכות שיהיה יכול להמשיך ולקבל על עצמו בחינת מלכותו ית' שיהיה נקרא מלך ישראל כנ"ל: בת עין לך לך

ואת הנפש אשר עשו בחרן ותרנום אונקלוס דשעבידו לאורייתא בחרן: להבין הענין כי נודע כל הנשמות יש להם אחיזה בתורה כמו שכתבתי במקום אחר ומי שעוסק בתורה ומקיים מצוותיה כראוי ועובד לה' באמת על פי התורה מעלה הנשמות שיש להם אחיזה בתורה והנה כמו שיש נשמות נפולין ממדריגתן באומה הישראלית כמו כן נתפורו כמה וכמה נשמות קדושות בין האומות ואברהם אבינו עליו השלום על ידי שקיים כל התורה כמו שכתוב (בראשית כ"ו, ה) עקב אשר וגו' מצותי חוקותי ותורותי ואפילו עירובי התומין קיים כנודע מאמר רז"ל ועל ידי זה נתעלו אותן הנשמות שבין העמים שיש להם אחיזה בתורה עם שרשי ועל ידי שאחו אברהם בשרושה הנשמות שהוא התורה נתעלה נתעלו על ידו גם כן הנשמות האחרות בתורה עם נשמתו ועל כן נתעורר רוחן לבוא להתנייר אצל אברהם שיורה להם את הדרך שילכו בה וזהו דשעבידו לאורייתא ששעבדו אותן הנפשות הנפזרות בין העמים לשרשן שהוא התורה כאמור למעלה: אך להבין ענין הציווי שציוהו המקום לילך מארצו כמו שאמר הכתוב לך לך ואעשך לגוי גדול גו' וכי לא היה אפשר לעשותו לגוי גדול ולגדל שמו בארץ מולדתו כי אין שום מונע לבורא ברוך הוא בכל מקום אמנם נודע כי השם יתברך מנהיג את העולם על ידי שבעה מדות שהם שבע ימים שהעולם סובב בהם ונקראים ימי עולם וימי הבנין והתחלתן ממדת החסד כמו שאמר הכתוב (תהלים פ"ט, ג') עולם חסד ויבנה וכמו שהנהגת העולמות על ידי שבעה ימים אלו כמו כן צריך העובד ה' שהוא עולם קטן והוטבע בו שבעה מדות אלו שהן אהבה ויראה והתפארת וכו' כנודע וביד האדם הוא להיות המדות לכל אשר יחפון כי זה הבחירה הנמסר לאדם ויכול לפעול על ידם לן הטוב הן למוסר כנודע ואף שהן נפולין ונאצולין ממקום גבוה כגון אהבה שבאדם שרשב מעולם האהבה עליונה וכן יראה וכן שאר המדות מכל מקום בהשתלשלותן עד קרב האדם הן מעורבין מטוב ורע ונקראים מדות נפולין: וזה כל עיקר עבודתנו למהר המדות שבקרבנו מן הרע ולהעלותן על ידי שהוא עובד עמהן עבודתו יתברך וכל זה על ידי טוב הסתכלותו בעת שיבוא לו איזה אהבה רעה או יראה רעה ח"ו שיסתכל ויחרד ויאמר בלבו הלא זה הוא אהבה נפולה מעולם האהבה אהבת הבורא ברוך הוא ואני צריך להעלותה ואיך אעשה הרעה הזאת להפילה עוד למטה ואם אני אוהב הדבר הרע הזה שהוא דבר נכרא ב"ה ותורתו שבה נבראו כל הנבראים והוא תענוג כל התענוגים וכיוצא בשאר המדות בשעה שנתעורר בקרבו איז מדת מהמדות אזי יראה ויגור ויחרד להשתמש בשרביטו של מלך מלכו של עולם להקניטו ח"ו ולעשות נגד רצונו ולמרות עיני כבודו יתברך ואדרבה בהתעוררות המדה בקרבו אל הרע ודבר חיצוני הוא אז נקל לו לקשר את עצמו עם זאת המדה למעלה בו יתברך שמו מאחר שנתעורר ונפתח פתח המדה ההיא אז ואז מעלה דברים נפולים לשרשם שאין תענוג למעלה גדול מזה שיש להשם יתברך מזה תענוג גדול כנודע כל זה ממה שמבואר אצלנו במקום אחר: והנה אברהם אבינו עליו השלום אחז במדת החסד ונקרא אברהם אוהבי כמו שכתוב למעלה כי התחלת תיקון המדות והנהגתן הוא מחסד ורצה השם יתברך שירד למדינות העמים ששם היו המדות נפולין מאוד ובפרט במצרים שהם שמופי ומה כמו שאמר הכתוב וזרמת סוסים וזרמת והוצרך אברהם שהוא בעל מדת חסד לילך ולהשפיל את עצמו אל מדריגתן ולהעלות מדת האהבה הנפולה שם כנודע שאם ירצו להעלות שום אדם צריך להשפיל את עצמו למדריגתו בכדי שיוכל להעלותו שעל כן היה אברהם מכנים אורחים ומאכילין ומשקה אותן ואחר כך אמר להם לא משלי אתם אוכלים וכו' כי על ידי שהן היו שקועים בתאוות עולם הזה כהן אכילה ושתייה עם המדות שלהם היה אברהם מקרב את עצמו להם במדריגתן שהוא אכילה ושתייה ועל ידי זה הכניס תחת כנפי השכינה שזהו כוננת לשון הכנסת אורחים שעל כן היא גדולה מקבלת פני השכינה כי על ידי זה הוא מקשר דברים נפולין לשרשן שאין תענוג גדול מזה שיש להשם יתברך כאמור למעלה ועל כן אחר האכילה אמר לא משלי אכלתם והבן. וכן כשרצה אברהם אבינו ע"ה לתקן מדת החסד שהוא אהבה רעה שהיה בין העמים שהיו בנייהן נשמות קדושות הוצרך להשפיל את עצמו למדריגתן שעל כן נאמר ויהי רעב בארץ וירד אברהם מצרימה גו' כי היה לא רעב ללחם ולא צמא למים כי אם לשמוע את דבר ה' שהיו המדות נפולין מאוד ואברהם רצה לתקן מדתו אהבה נפולה שהיא נפולה ממדת החסד כמו שאמר הכתוב (ויקרא כ, י"ז) ואיש אשר יקח את אחותו וגו' חסד הוא שהכוונה הוא שתתן דעתך כי הלא

מִה־אֲהַבְתִּי תוֹרַתְךָ {27} – יְנַשְׁמוֹת נְפוּלִין מְמַדְרִיגָתָן

היא אהבה נובלת מפרי אילן העליון מדת החסד וברצותו להעלותן נאמר וירד אברהם מצרימה לשון השפלה כמבואר למעלה שצריך להשפיל את עצמו למדריגתן שהיא לו שייכות עמהם להעלותם וכתוב לגור שם מלשון גורו לכם מפני הרב שצריך לאחוז בירידה למדריגתן במדת היראה וליראה מאד מהשם יתברך לכל יבשל כמותם ח"ו בכדי שתהא הירידה צורך העליוה: ולזה כיון בעל ההגדה שאומרים בפסח וירד מצרימה אנוס על פי הדבור מלמד שלא ירד יעקב להשתקע במצרים אלא לגור שם שהכוונה היא כאמור למעלה כי כל עיקר כוננת השם יתברך בגלות מצרים הוא להעלות ניצוצי הקדושה שהיו יותר מבשאר העמים כנודע לתיקון המדות כי כל עוד שלא נתקן זה לא היה אפשר להיות קבלת התורה והיא דבר ה' כמו שאמר הכתוב (שמות כ, א) וידבר אלהים את כל הדברים האלה במעמד הר סיני וזהו וירד מצרימה אנוס על פי הדבור כאמור לתקן תיקון הנ"ל בכדי שיבואו ישראל לבחינת מדריגת דבור שהוא קבלת התורה כנודע אצלנו במקום אחר שצריך נתינת התורה היתה תיקון הדבור שלא ירד יעקב אבינו ע"ה להשתקע כאמור להיות שם ח"ו עמהם בירידתו אלא לגור שם יראה גדולה מבורא ב"ה לכל יבשל כמותן ויאשם ח"ו אלא לתקן המדות בהתחברותו עם אותן אנשים שהן בסוף המדריגה ועל כן אמר אברהם אל לוט כי אנשים אחים אנתנו ובאמת לא היה אלא בן אחיו אך כוננתו היה על שהיה לוט שמוף בוימה וכמעשה דבנותיו כמו שאמר רז"ל כל הלוהט אחר עריות מאכילין אותו מבשרו ואצלו היה אהבה נפולה מעולם האהבה שהוא מדתו של אברהם בנדר גדול וקדוש אלקי ועל ידי שאהבת לוט הנפולה אף היא יצאה מעיקר אחד עם אהבת אברהם ועל ידי זה רצה להעלותו ולהאחות ולהדבק עמו לעלות לשרשו: וזהו שציוהו המקום שילך מארצה ושם יגדל שמו כאמור למעלה שצריך להשפיל את עצמו ולהתקרב אצל אותן שהיה צריך להעלותן ולהרחיב גבול הקדושה שיתפשט ויתגדל אהבת הבורא ברוך הוא בעולם על ידי עליות אהבות הנפולות לשרשן שבה נקרא יותר אוהבו של מקום וזהו ואנדלה שמך שנקראת אברהם אוהבי על ידי ההליכה ההיא שתלך מארצך ותתפרסם אהבתו יתברך גם במדריגת נפולין ותקרא אוהב גדול יותר כמעלה מקודם וכן ראוי וחוב עלינו לעבוד את ה' בדרך ששלכו בו אבותינו הקדושים ואנתנו בנייהם בעקבותיהם נלך למהר כל המחשבות מן הרע ואדרבה להשתמש בהן לעבודתו יתברך שמו לבד כי כל עוד שלא נטהרו המדות לא יזכה עדיין לתורה דהיינו נתינת התורה במתנה מלמעלה כמו שאנו מברכין בכל יום ברוך אתה ה' נתן התורה וכמו שאמרו רז"ל בתחלה היה משה רבינו ע"ה לומד התורה ומשכחה עד שניתן לו במתנה וכן בכל אדם אף שאי אפשר להגיע למדריגה משה רבינו ע"ה מכל מקום כל אחד לפי מדרגתו צריך שישני מדרגת נתינת התורה במתנה מלמעלה כי כל עוד שאין נותנין לו מלמעלה אף שהוא לומד תמיד אינו נקרא בעל תורה כלל ואינו רואה האמת בהתורה: והנה אודיעך דבר גדול בענין זה הלא תדע אם אירע באיזה זמן שמרגיש האדם בנפשו שנפל בזמן שהוא ברוע המדות ח"ו וביחוד אם נפל ברוע האהבה ובפרט תאוות המשגל אפילו בהיתר ידע נאמנה שרוצין להגביהו למעלה במדריגה עליונה עם המדות המוטבעין בקרבו ולפתוח לבבו לאהבתו יתברך שיוכה לבחינת נתינת התורה מלמעלה כאמור למעלה וקודם ההגבהה היא ההשפלה כמבואר למעלה בענין אברהם אבינו ע"ה שהיה צריך לירידת מצרים להשפיל את עצמו ולהעלותן על ידי שביירדתו לשם היה ירא את ה' כמו שאמר הכתוב לגור גם וכמו שכתוב לעיל היפך מהם שעליוה אמר (בראשית כ, י"א) רק אין יראה אלקים במקום הזה כן בכל אדם הוא ועל ידי שנופל למקום האהבה רעה ורעה ח"ו שם בעמדו במדריגה הנ"ל ומתחוק בהתעוררות אהבה רעה לנצח היצר הרע מעלשות רצונו למלאות תאוותו ואוהבו באותו התעוררות האהבה להבורא יתברך ברוך הוא כאמור למעלה ואף אם צריך לקיים העונה האמורה בתורה לא יהא רק לאהבת הבורא יתברך כשאר כל המצוות ציצית ותפילין שלא יהא חילוק ביניהם כלל ושלא יעשה למלאות תאוותו ואם ידע זה וזכה לבחינת נתינת התורה כאמור למעלה וכמבואר למעלה בירידת יעקב אבינו עליו למצרים עם השבטים שהיה אנוס על פי הדבור שהיא נתינת התורה לישראל שלא היו ראוין לקבל התורה בלתי ירידה זו כאמור וכן בכל אדם ובכל ימן:מאור עינים לך לך

מִה־אֲהַבְתִּי תוֹרַתְךָ {27} – הַיְפִיצֵד יִתְכֵן לומר שגדולי הדור יתפשו הדור!?

ולגמול חסד עמכם, ולעשות קידוש השם בצדיכם, כמו שכתבתי לעיל בפרשת פנחס (תורה אור), וכאשר נגמר המצוה, אזי ישוב להתבודדות שלו להיותו נסתר מלך מהותו: ועל זה אלקים ממחר אחד מהאור, וזוה יובן הפסוק בדרך אחד וגו' ובשבעה דרכים וגו'. אלוהא בתיקוני האור בתיקון סט דפ קג בעטמחא אחרינא מכ"ו עובדא הנה, דהך בד גש הנה בלא רגלי, אישכח להרין חפמיין דלא הוי בקל דקא חפמיין פויתייור, אערע ביהוה הנה, אמר לון שלמא עלייכו רבן, שמענא עלייכו דאתון חכימי דרא, אנה אתון אולין, אמרו ליה לודך פלן, וערב שבת הנה, אמר לון אף על גב דאתון רכיבין בכעריין דרדמי סגי ואנא הנה בקלא רגלין, אי אתון בעיתו אנא אקדם לכו לתקנא לכו שבתא, תוהו אמרו ליה ודלא את הנה ואיך אתי יכיל לאתקבא לבקעין דרדמי טובא, אמר לון שקא דמיב אתון ודלי לון תיק פריס רבן, קא דאישכחו רמיירי לפום מקרתא דקא, ופתרוא לשמא לא, בקל מעדי עקמא

כתב הרב ישעיהו הלוי הורצין ז"ל בספרו שני לוחות הצרית לנראה לבני משפחתו בתורה שכתב, כי תנור, תורה אור. בלתי לגלות ענין אחד בפסוק והלכת דרכיו, שירמזו ממש על ההלכה שיהיה ברוך בצבור ובכבוד בלחם, וימזו על זה וצדיים כח, (ו) ברוך אתה צבורך ובכבוד אתה בלחם. וכן פסוק הסמוך לו (שם כה) יתן ה' וגו'. בדרך אחד תאלו אליו ובשבעה דרכים תנום. כלל הענין ירמזו מאחר שאנחנו מחויבים להדמות אליו יתברך בכל יוטלמינו כמה שאפשר, אם כן מה הוא נסתר ונעלם (ז"ל ונגלה), דהיינו נסתר מלך מהותו ונעלם (ז"ל ונגלה) מלך פעולותיו, כן צריך האדם להיות נסתר מלך מהותו דהיינו מעלת התבודדות שיתבודד האדם ויהיה פרוש מן הכל, רק יתייחד עם קונו ויהיה נסתר מכל האדם, כאלו האדם נעלם מעל האדם התבודדות במקומו כי רב הוא, ולו עוב לו מלך מהותו כי יהיה דבוק בקונו. ויהיה נגלה מלך הפעולות לפעול טוב בלחמינו, כגון לילך בין רצים ויחידים ללחם תורה, ולהאכילם,

